

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737939120/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

med en lille Slange, det tog sig godt ud, troede de, og det smag-
[15] te. Han-Ungerne gjorde Klammeri, hæskede hinanden med
Vingerne, hug med Næbbet, ja stak til Blods, og saa blev den
forlovet og den forlovet, Han-Ungerne og Hun-Ungerne, det
5 var jo det, de levede for; og de byggede Rede, og kom saa igjen
i nyt Klammeri, for i de hede Lande ere de nu Alle saa lidsige,
men fornøieligt var det, og især en stor Glæde for de Gamle:
Aiting klæder Ens Unger! hver Dag var her Solskin, hver Dag
fuldtop at se, man kunde kun tænke paa Fornøielse. – Men
10 inde i det rige Slot hos den ægyptiske Husvert, som de kaldte
ham, var den slot ikke tilhuse.

Den rige, mægtige Herre laae paa Løjbænk, stiv i alle sine
Ledmer, udstrakt som en Mumie, midt i den store Sal med de
broget malede Vægge; det var ligesom om han laae i en Tuli-
15 pan. Slegtninge og Tjenere stode om ham, død var han ikke,
leve kunde man heller ikke ret sige at han gjorde; den frelsende
Moseblomst fra de nordlige Lande, den, der skulde søges og
plukkes af Den, som høiest elskede ham, vilde aldrig blive bragt.
Hans unge, delige Datter, som i Svaneham fløj over Hav og
20 Lande, høit mod Norden, skulde aldrig vende tilbage; »hun er
død og borte!« havde de to hjemvendte Svane-Jomfruer meldt;
de havde sat en heel Historie sammen derom, den fortalte de:

»Vi fløj alle Tre høit i Luften, da saas en Jæger os og afskjød
sin Piiil; den ramte vor unge Veninde, og langsomt syngende
25 sit Farvel sank hun, som en døende Svane, ned midt i Skovsøen;
der ved Bredden under en duftende Hængebirk begravede vi
hende! Dog Hævn have vi taget; På bandt vi under Vingen
[18] paa Svalen, der byggede under Jægerens Rør-Tag, det tænndes,
Huset slog op i Lue, han brændte inde, det lyste ud over Søen
30 hen til den heldende Hængebirk, hvor hun nu er Jord i Jorden;
aldrig kommer hun til Ægyptens Land!«

Og saa græd de begge To, og Storkesjader, den Gang han hør-
te det, knebbrede med Næbbet, saa at det skraldede efter:

»Løgn og Paafund!« sagde han. »Jeg kunde have Lyst til at
35 jage dem Snabeleu lige ind i Brystet!«

»Og brække den af!« sagde Storkemoder, »saa kom Du til
at see godt ud! tank først paa Dig selv og saa paa din Familie,
ait Andet ligger udenfor!«

»Jeg vil dog sætte mig paa Randen af den aabne Kuppel
40 imorgen, naar alle de Lærde og Vise samles for at tale om den
Syge; maaskee de saa komme Sandheden lidt nærmere!«

5 for; og de] for. De D.